

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžd/9/2012
Identifikačné číslo spisu:	1010201633
Dátum vydania rozhodnutia:	11.12.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:1010201633.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: T. P., bytom P., T., proti žalovanému: Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Bratislave, Krajský dopravný inšpektorát, Špitálska č. 14, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.p. KRP-P-114/DI-BCP-2010 zo dňa 27. júla 2010, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 S 304/2010-41 zo dňa 18. januára 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 S 304/2010-41 zo dňa 18. januára 2012, p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom uvedeným vo výroku toho rozhodnutia zamietol žalobu o preskúmanie rozhodnutia č. KRP-P-114/DI-BCP-2010 zo dňa 27. júla 2010, ktorým žalovaný na odvolanie žalobcu zmenil prvostupňové rozhodnutie ODI, ORPZ Bratislava IV č.p. ORP-P-396/IV-DI-BCP-2010 zo dňa 16. júna 2010 o uznaní žalobcu vinným zo spáchania priestupkov podľa § 22 ods. 1 písm. a/ a k/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej len „zákon č. 372/1990 Zb.“) a o uložení sankcií vo forme pokuty vo výške 800 € a zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 24 mesiacov odo dňa právoplatnosti rozhodnutia, tak, že zmenil výšku uloženej pokuty na 400 €; v ostatnom ostalo prvostupňové rozhodnutie nezmenené. O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že ich náhradu žalobcovi nepriznal.

Krajský súd tak rozhodol s poukazom na zistenie, že správne orgány v konaní dostatočne a objektívne zistili skutkový stav veci a tento aj po právnej stránke správne posúdili a napadnuté rozhodnutie aj postup žalovaného boli v súlade so zákonom.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku konštatoval, že zákon ukladá vodičovi mať pri sebe za každých okolností predpísané doklady a uposlúchnuť pokyn, výzvu či požiadavku súvisiacu s výkonom jeho

oprávnení v cestnej premávke, vrátane povinnosti podrobiť sa vyšetreniu na zistenie prítomnosti alkoholu a vodič, ktorý tieto povinnosti poruší, sa tým dopustí priestupkov podľa § 22 ods. 1 písm. a/ a k/ zákona č. 372/1990 Zb. Podľa krajského súdu správne orgány preukázali, že žalobca sa porušenia uvedených povinností jednoznačne dopustil a žalobcovi v konaní umožnili realizovať jeho procesné práva účastníka konania.

Krajský súd ďalej uviedol, že žalobca spáchanie skutku ani nepoprel, svoju obhajobu založil v podstate na tom, že vykonať dychovú skúšku mu bránil astmatický záchvat a absolvovať lekárske vyšetrenie panický strach z odberu krvi. Svoje tvrdenia o zdravotných problémoch však počas celého konania ničím nedoložil, hoci dôkazné bremeno znášal žalobca. Nepreukázal, že trpí astmou a ani údajný panický strach z odberu krvi nemožno bez lekárskeho dobrozdania akceptovať ako legitímny dôvod odmietnutia lekárskeho vyšetrenia vodiča. Krajský súd dodal, že ak by aj existovala nejaká prekážka vyšetrenia krvi u vodiča, mohol by o odbere iného biologického materiálu rozhodnúť lekár, ktorý by vyšetrenie vykonával. Krajský súd zdôraznil, že ak sa vodič odmietne podrobiť dychovej skúške a chce sa vyhnúť zodpovednosti za spáchanie priestupku, musí absolvovať lekárske vyšetrenie. Preto krajský súd označil argumentáciu žalobcu za naivnú a účelovú.

Krajský súd nepovažoval za relevantnú ani námietku žalobcu o porušení jeho procesných práv spočívajúcom v tom, že nebol opätovne predvolaný na ústne pojednanie priestupku. Žalobca bol totiž riadne a včas predvolaný na pojednanie, no nedostavil sa a svoju účasť včas neospravedlnil. Svoje náhle zdravotné problémy údajne mu brániace v účasti na pojednávaní ničím nepreukázal a preto sa podľa krajského súdu žalobca sám pripravil o svoje procesné právo účastníka vyjadriť sa k veci na ústnom pojednaní priestupku.

K namietanej oprave poučenia v prvostupňovom rozhodnutí krajský súd uviedol, že vykonanou opravou žalobca nebol nijakým spôsobom ukrátený na svojich právach, pretože pôvodné poučenie ako aj jeho oprava obsahovali všetky relevantné náležitosti a informácie, na základe ktorých mohol svoje práva uplatniť.

Proti rozsudku podal žalobca odvolanie žiadajúc, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zrušil a vrátil vec prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Namietal celý postup správnych orgánov, aj nevypočutie svedka a krajskému súdu vytýkal, že sa nezaoberal zákonnosťou postupu polície pri priestupku.

Žalovaný správny orgán vo vyjadrení k odvolaniu zotrval na svojom stanovisku o zákonnosti správneho rozhodnutia a navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny. Poukázal na to, že žalobca počas celého konania nepreukázal tvrdené zdravotné problémy. Podrobiť sa dychovej skúške odmietol a následne odmietol aj lekárske vyšetrenie krvi alebo iného biologického materiálu. Pokiaľ však žalobca vedel, že mu jeho zdravotný stav neumožňuje vykonanie dychovej skúšky, mal povinnosť vyplývajúcu zo zákona č. 219/1996 Z. z. žiadať sa na lekárske vyšetrenie krvi alebo iného biologického materiálu. K tvrdenému podozrivému správaniu členov hliadky žalovaný poukázal na správu z objasňovania priestupku, do ktorej žalobca mohol ním tvrdené okolnosti a výhrady uviesť a rovnako tak mohol po zákonom poučení uviesť osobné údaje svedka, čo však neurobil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 OSP v spojení s § 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 OSP a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 11. decembra 2012 po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

Odvolací súd v medziach dôvodov odvolania preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu a konania týmito rozhodnutiami predchádzajúce,

najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Z obsahu pripojeného administratívneho spisu vyplýva, že žalobca bol dňa 29. apríla 2010 v čase o 4.18 hod. kontrolovaný policajnou hliadkou po tom, čo viedol motorové vozidlo značky B. G. R., EČV T., v T. po ulici J. G. smerom ku križovatke s E. C.. Policajti žalobcu mali vyzvať na predloženie dokladov, ktoré žalobca pri sebe nemal a keďže žalobca mal javiť známky požitia alkoholu, tak aj na podrobenie sa dychovej skúške na prítomnosť alkoholu v dychu, čo žalobca odmietol tvrdiac, že je astmatik a rovnako tak odmietol podrobiť sa krvnej skúške na zistenie prítomnosti alkoholu v krvi. Žalobca mal svojim konaním porušiť povinnosti ustanovené v § 3 ods. 2 písm. c/ a § 4 ods. 1 písm. b/ zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 8/2009 Z. z.“) a dopustiť sa tak priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. a/ a k/ zákona č. 372/1990 Zb. Do správy o výsledku objasňovania priestupku žalobca uviedol len to, že je astmatik a preto sa nemôže podrobiť dychovej skúške. Z tejto správy (z predtlaču) tiež vyplýva, že žalobca bol poučený o spôsobe vykonania dychovej skúšky elektronickým prístrojom, o práve požiadať o odber krvi a následne bol upozornený, že náklady za vykonaný odber krvi na jeho žiadosť bude hradiť z vlastných prostriedkov a ďalej z nej vyplýva, že žalobca odber krvi nežiadal a ďalšia jazda mu bola zakázaná.

Správny orgán preto začal voči žalobcovi priestupkové konanie. Skutky, ktoré sa mu kládli za vinu, boli prejednané na ústnom pojednávaní dňa 16. júna 2010 pod č. ORP-P-396/IV-DI-BCP-2010 a to v neprítomnosti žalobcu s poukazom na § 74 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb.

Z výpovede členov hliadky vyplýva, že dňa 28. apríla 2010 až do 8.00 hod. nasledujúceho dňa vykonávali hliadkovú službu na Starých Gruntoch, kde spozorovali vozidlo odchádzajúce z parkoviska pred diskoklubom, ktoré následne zastavili. Žalobca bol vyzvaný k predloženiu vodičského preukazu, ktorý však pri sebe nemal a keďže javil známky požitia alkoholu, bol vyzvaný na podrobenie sa dychovej skúške, čo však odmietol tvrdiac, že je astmatik. Z tohto dôvodu hliadka vyzvala žalobcu, aby predložil lekárske potvrdenie, na čo on reagoval, že žiadne potvrdenie nepotrebuje. Žalobcu preto poučili o možnosti žiadať sa na lekárske vyšetrenie krvi, čo žalobca odmietol s odôvodnením, že sa bojí. Prvostupňový správny orgán na podklade zisteného skutkového stavu rozhodnutím č.p. ORP-P-396/IV-DI-BCP-2010 zo dňa 16. júna 2010 uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupkov podľa § 22 ods. 1 písm. a/ a k/ zákona č. 372/1990 Zb., ktorých sa dopustil tým, že porušil § 3 ods. 2 písm. c/ a § 4 ods. 1 písm. b/ zákona č. 8/2009 Z.z. a podľa § 22 ods. 2 písm. a/ zákona č. 372/1990 Zb. mu za to uložil pokutu v sume 800 € a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 24 mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

V odvolaní proti prvostupňovému správne rozhodnutiu žalobca tvrdil, že v daný deň 29. apríla 2010 mal astmatický záchvat a nemohol sa preto podrobiť dychovej skúške. Na astmu trpí od detstva. Tvrdil, že trpí panickým strachom pri odbere krvi a preto sa nemohol podrobiť ani takému vyšetreniu. Ďalej namietal, že nebol opätovne predvolaný na ústne prejednanie priestupku, pretože prejednanie stanoveného na 16. júna 2010 sa nemohol zúčastniť, nakoľko sa mu zle dýchalo.

Žalovaný správny orgán v napadnutom rozhodnutí konštatoval, že k spáchaniu priestupku došlo tak, ako to bolo ustálené v prvostupňovom konaní. Prvostupňové rozhodnutie zmenil len v časti o uložených sankciách a to tak, že znížil výšku pokuty z 800 € na 400 €; v ostatnom považoval prvostupňové rozhodnutie za správne.

V odôvodnení konštatoval, že žalobca mal povinnosť podrobiť sa dychovej skúške a pokiaľ jej vykonanie odmietol, mal v zmysle § 5 ods. 4 zákona č. 219/1996 Z. z. povinnosť žiadať sa na lekárske vyšetrenie. Zodpovednosti za porušenie § 3 ods. 2 písm. c/ zákona č. 8/2009 Z. z., v zmysle ktorého je účastník cestnej premávky povinný poslúchnuť pokyn, výzvu alebo príkaz policajta pri dohľade nad bezpečnosťou a plynulosťou cestnej premávky, sa žalobca nemôže zbaviť tvrdením, že má panický strach z odberu krvi. V súvislosti s vykonanou opravou poučenia v prvostupňovom rozhodnutí uviedol, že týmto mu nebola spôsobená žiadna ujma na jeho právach účastníka konania a preto toto pochybenie

žalovaný nepovažoval za také, ktoré by odôvodňovalo zmenu alebo zrušenie prvostupňového rozhodnutia. K žalobcom namietanému prejednaníu priestupku v jeho neprítomnosti žalovaný uviedol, že žalobca prevzal predvolanie na ústne prejednanie priestupku stanovené na 16. júna 2010 už dňa 8. júna 2010, no na prejednanie sa nedostavil a riadne a včas sa neospravedlnil. Dodatočné vysvetlenie svojej neúčasti správny orgán neakceptoval, pretože žalobca bol riadne poučený (v predvolaní) o následkoch nedostavenia sa bez ospravedlnenia.

Žalovaný zníženie uloženej pokuty odôvodnil tým, že žalobca sa odo dňa vydania vodičského oprávnenia nedopustil žiadneho porušenia pravidiel cestnej premávky a k jeho náprave bude postačovať pokuta vo výške 400 € spolu so zákazom činnosti viesť motorové vozidlá po dobu 24 mesiacov.

Podľa § 3 ods. 2 písm. c/ zákona č. 8/2009 Z. z. účastník cestnej premávky je ďalej povinný poslúchnuť pokyn, výzvu alebo príkaz policajta súvisiaci s výkonom jeho oprávnení pri dohľade nad bezpečnosťou a plynulosťou cestnej premávky, strpieť výkon jeho oprávnení, ako aj pokyny iných osôb, ktoré na to oprávňuje tento zákon alebo osobitný predpis.

Podľa § 137 ods. 2 písm. b/ zákona č. 8/2009 Z. z. porušením pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom je odmietnutie podrobiť sa vyšetreniu na zistenie požitia alkoholu alebo inej návykovej látky.

Podľa § 4 ods. 1 písm. b/ zákona č. 8/2009 Z.z. vodič je povinný mať pri sebe platné doklady predpísané týmto zákonom alebo osobitným predpisom.

Podľa § 22 ods. 1 a/ a c/ zákona č. 372/1990 Zb. priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto:

- ako vodič vozidla sa odmietne podrobiť vyšetreniu na zistenie požitia alkoholu alebo inej návykovej látky spôsobom ustanoveným osobitným predpisom, hoci by také vyšetrenie nebolo spojené s nebezpečenstvom pre jeho zdravie;
- vedie motorové vozidlo bez príslušného vodičského oprávnenia.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku súdu v intenciách podaného odvolania a v nadväznosti na neho aj rozhodnutia žalovaného ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že správne orgány oboch stupňov si pre svoje rozhodnutie vo veci zadovážili dostatok skutkových podkladov, na základe ktorých náležite zistili skutkový stav a výkladom relevantných zákonných ustanovení dospeli k správne právnemu záveru, že konaním žalobcu, tak ako bolo konkretizované v napadnutom rozhodnutí, sa žalobca dopustil priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky v zmysle § 22 ods. 1 písm. a/ a k/ zákona č. 372/1990 Zb.

Námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa (že dňa 29. apríla 2010 mal astmatický záchvat a nemohol sa preto podrobiť dychovej skúške, na astmu trpí od detstva a tiež trpí panickým strachom pri odbere krvi a preto sa nemohol podrobiť ani takému vyšetreniu; ďalej, že nebol opätovne predvolaný na ústne prejednanie priestupku, pretože prejednanie stanoveného na 16. júna 2010 sa nemohol zúčastniť, nakoľko sa mu zle dýchalo) neboli podľa názoru odvolacieho súdu spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia. Žalovaný sa nimi dôsledne zaoberal a svoje stanovisko k nim vyčerpávajúcím spôsobom uviedol vo svojom rozhodnutí. S jeho záverom v ich posúdení sa súd prvého stupňa stotožnil dôvodne, pretože aj podľa názoru odvolacieho súdu, bolo možné k nemu dospieť vyhodnotením obsahu administratívneho spisu.

Žalobca v odvolaní proti rozsudku krajského súdu nepopieral spáchanie priestupku v zmysle § 22 ods. 1 písm. c/ zákona č. 372/1990 Zb. a nenamietal ani druh a výšku uložených sankcií, preto sa týmito skutočnosťami odvolací súd nezaoberal. V predmetnom konaní sa zamerail na odvolacie námietky žalobcu týkajúce sa priestupku v zmysle § 22 ods. 1 písm. a/ zákona č. 372/1990 Zb., ktorý sa mu kládol za vinu, ako aj postupu správnych orgánov v rámci priestupkového konania v súvislosti s namietaným procesným právom účastníka konania.

Odvolaací súd dospel k totožnému záveru ako žalovaný, že argumentáciu žalobcu nemožno považovať za vierohodnú. V prvom rade žalobca sa odmietol podrobiť dychovej skúške - zo záznamu z objasňovania priestupku zo dňa 29. apríla 2010 vyplýva žalobcovo tvrdenie, že je astmatik. V odvolaní proti prvostupovému rozhodnutiu však tvrdil, že mal v ten deň astmatický záchvat a v žalobe dokonca to, že astmatický záchvat mal v čase kontroly dopravnou hliadkou a že policajti mu nedovolili ísť domov po inhalátor, ani ho neodviezli do nemocnice. Samotné tieto tvrdenia žalobcu sú zjavne nelogické a rozporuplné. Pokiaľ by mal žalobca v daný deň astmatický záchvat, je veľmi nepravdepodobné, že by si - ako dlhoročný astmatik (podľa vlastného tvrdenia) - zabudol vziať so sebou inhalátor. Je tiež viac ako nepravdepodobné, že by viedol motorové vozidlo v čase, keď mal práve astmatický záchvat. Žalobca sa však počas celého konania ani len nepokúsil predložiť správnym orgánom či súdu akékoľvek potvrdenie od lekára preukazujúce ním tvrdené zdravotné ťažkosti. Tvrdenie o panickom strachu z odberu krvi či strachu z akéhokoľvek lekárskeho vyšetrenia žalobcu nemôže zbaviť jeho povinnosti vodiča a zodpovednosti za jej porušenie. Hliadka vykonávajúca službu v tom čase v danej oblasti mala po zastavení vozidla vedeného žalobcom podozrenie, že tento je pod vplyvom alkoholu a preto privolala druhú hliadku, aby sa žalobca mohol podrobiť dychovej skúške. Pokiaľ žalobca mal záujem na preukázaní toho, že alkohol pred jazdou nepožil, pričom však pre ním tvrdené (avšak doteraz ani jediným podkladom nepreukázané) zdravotné problémy sa nemohol dychovej skúške podrobiť, mal možnosť žiadať sa na lekárske vyšetrenie. V opačnom prípade, teda pri nevyužití tejto možnosti spolu s nepreukázaním skutočností, že podrobenie sa lekárskeho vyšetreniu by mohlo byť nebezpečným pre jeho zdravie (dôkazné bremeno tu znáša žalobca tvrdiaci opak - teda že by takéto vyšetrenie mohlo byť pre neho nebezpečným), musí znášať následky spojené so spáchaním priestupku vyplývajúcim z ustanovenia § 22 ods. 1 písm. a/ zákona č. 372/1990 Zb. Preto sa celá argumentácia žalobcu v tomto smere javí byť ako výsostne účelová v snahe zbaviť sa zodpovednosti za preukázané spáchanie priestupku, prípadne aj vyhnúť sa zodpovednosti za vážnejší skutok a to vedenie vozidla pod vplyvom alkoholu. Podľa odvolacieho súdu uvedené námietky žalobcu nemožno považovať za dôvodné a to vzhľadom k tomu, že žalobcovi sa za vinu kladie priestupok, ktorého sa dopustil tým, že sa ako vodič odmietol podrobiť vyšetreniu na zistenie alkoholu, teda ako účastník cestnej premávky porušil svoju povinnosť vyplývajúcu z § 3 ods. 2 písm. c/ zákona č. 315/1996 Z. z.

Námietky žalobcu v žalobe týkajúce sa „nezákonného sledovania“ nemožno považovať za relevantné. Policajná dopravná hliadka v danom čase riadne vykonávala svoju službu v danej oblasti a to v rámci zákonnom vymedzených oprávnení. Oprávnenia policajta vyzvať vodiča, aby sa podrobil skúške na zistenie prítomnosti alkoholu v dychu a na predloženie dokladov na vedenie vozidla vyplývajú priamo z § 69 ods. 1 písm. c/ a d/ zákona č. 8/2009 Z. z.

V súvislosti s namietaným porušením procesných práv účastníka konania treba zdôrazniť, že žalobca ani pri kontrole hliadkou a spisovaní záznamu, ani počas prvostupňového konania, dokonca ani v odvolaní proti správnomu rozhodnutiu nenavrhol vypočutie svedka ani vykonanie žiadnych ďalších dôkazov na svoju obhajobu a nepredložil ani jediný dôkaz svedčiaci o ním tvrdených zdravotných ťažkostiach. Dôkazné bremeno pri tom spočívalo na žalobcovi - nebolo povinnosťou správneho orgánu privolať znalca do konania, ale bolo povinnosťou žalobcu ním tvrdené ochorenie zdokladovať.

Žalobca ďalej vytýkal správnym orgánom, že nezopakovali ústne prejednanie priestupku. Žalobca bol riadne predvolaný na ústne pojednávanie na 16. júna 2010, predvolanie prevzal dňa 8. júna 2010 a v ňom bol zároveň poučený o následku prejednaní priestupku v jeho neprítomnosti v zmysle § 74 ods. 1 zákona o priestupkoch, ak sa na pojednávanie bez ospravedlnenia alebo vážneho dôvodu neustanoví. Žalobca sa až dodatočne (po ukončení prejednaní) ospravedlnil z určeného termínu tvrdiac, že mal dýchacie ťažkosti, čo však správny orgán neakceptoval, nakoľko žalobca ani tentokrát nepredložil lekárske potvrdenie preukazujúce túto skutočnosť. Za takýchto okolností postupoval prvostupňový správny orgán v súlade so zákonom a svojim postupom žalobcovi neodňal jeho právo vyjadriť sa k veci a navrhnúť dôkazy. V správnom (teda aj v priestupkovom) konaní sa predpokladá súčinnosť účastníkov konania so správnym orgánom. Účastník správneho konania nemá len procesné práva, ale je aj nositeľom procesných povinností, ktoré sledujú zabezpečenie nerušeného priebehu správneho konania. Žalobca preto nemôže poukazovať na porušenie svojich práv, ak sa neustanovil na pojednávanie bez vážneho dôvodu, resp. ním tvrdenú prekážku účasti nepreukázal, hoci bol správnym orgánom riadne

poučený o svojich právach a o možnosti prejednať priestupok v jeho neprítomnosti. Ako správne poznamenal krajský súd - sám žalobca sa svojim konaním pripravil o svoje procesné práva.

Odvolací súd dospel k záveru, že nemožno nič vyčítať krajskému súdu, ktorý sa podrobne zaoberal všetkými žalobnými námietkami a dospel k správne názoru, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného nedošlo k porušeniu zákona, práv a chránených záujmov žalobcu, pričom svoj právny záver, s ktorým sa odvolací súd stotožnil, aj náležitým spôsobom odôvodnil.

Žalobca neuviedol v odvolaní žiadne iné skutočnosti, ktoré by záver o zákonnosti rozhodnutí a postupov správnych orgánov a krajského súdu vyvrátili, jeho odvolacie námietky neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a preto s poukazom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu postupom podľa § 219 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c a § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi vzhľadom na jeho neúspech v konaní náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Žalovanému zákon priznanie náhrady trov konania neumožňuje.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.